

Szent Jobb Lator

Találkozásaim Istennel

Azért merek ezzel a címmel bármiről is szólni most, mert a jelen, ugyan már múltban levő augusztusi hónapot választotta ki Isten a 2019-ben velem tervezett találkozásai jórészének lebonyolítására. Ennek megfelelően most elég fáradt, mégis feltöltődött vagyok a besűrűsödött Isten-megtapasztalási élményektől.

Hibázásokkal indítottam el a találkozási lavinát. Például 2015-ben szívennek legkedvesebb barátnőjét anynyira megbántottam, hogy a kapcsolataunk gyors elhalása után most, 2019 augusztusában beszélünk újra néhány írott sorban egymással. Elmondta, hogy nagyon szeretett valaha, és tudja, hogy én is őt. „*Fel sem merül, hogy megbocsájtasz nekem, annyira méltatlannak érzem magamat rá*” – válaszoltam neki. Erre hallgatással felelt, azóta is tartó hallgatással. Istennel találkoztam ebben a fájdalomban, aki szembesített most önmagammal, a hajdani vétkem súlyával. Választ adott arra, hogy barátnőm nehezen bocsájt meg, de meleg, zsebongó érzést, hogy Ő, Isten megbocsájt, mert nem csak könnyű megtennie, de szívesen meg is teszi, véték súlya ide vagy oda.

Az elmúlt hetekben kiderült az is, hogy a börtönlevelezésemben átgondolatlanul írtam egy s mást még júli-

usban. A levelezőtársam nehéz érzéseitől súlyos leveléből tudtam meg, mennyi napot őrlődött a félreérthető, nem tisztázott mondataimtól. Megint Isten kopogtatott, szinte szó szerint hallottam a véleményét: „Leírsz valamit, ami nem világos, mint a nap. Akkor inkább ne írd le!” Szembesített azzal, hogy jó szándékúan is rombolhatok. Ennek az Isten-találkozásomnak az égető mélységét levelezőtársam fájdalma perzselte, a reményt adó, előremutató és továbbengedő pontja pedig természetesen az volt, hogy érezhettem megbocsájtó szeretetét, így nagyon könnyű volt elfogadnom Isten irgalmát is.

Hányszor megbántom férjemet nap mint nap! Ebben az augusztusban is. Ez már nem is külön-külön találkozás Istennel, hanem Isten folyamatos jelenléte otthonunkban, mert szinte még soha nem jutott eszembe, hogy férjem ne bocsájtana meg. Fáradhatatlan megbocsájtó készségének biztonságot adó hálója mindig felfog engem: Istentől tanulja és tudja, hogyan kell ezt.

Végül még egy fontos találkozás, amelynek a jellege eltért az előzőektől. Augusztus 13-án hajnali fél 2-kor keresztfiam becsöngetett hozzánk az egy darab sporttáskába pakolt holmijával. Szülei elküldték őt otthonról

Októberi imaszándékunk

Taníts meg, Urunk, szeretni ellenségeinket!

Nektek, akik hallgattok, ezt mondom: Szeressétek ellenségeiteket, tegyetek jót gyűlölőitekkel. Azokra, akik átkoznak benneteket, mondjatok áldást, és imádkozzatok rágalmazóitokért. Ha arcul üt valaki, tartsd neki oda a másik arcodat is. Annak, aki elveszi köntösöd, add oda a ruhádat is. Mindenkinek, aki kér tőled, adj, és aki elviszi, ami a tied, attól ne kérd vissza. Úgy bánjatok az emberekkel, ahogy akarjátok, hogy veletek is bánjanak. (Lk 6,27-31)

egy vita hevében haragjukban, és nem volt hol töltenie az éjszakát. Annak a fiúnak az összetörtségében, félelmében, sokkjában, lelkiismeret-furdalásában, kiszolgáltatottságában a szenvedő Jézust majdnem színről színre láttam, ilyen vendégünk azt hiszem, nem volt

még soha. Nagyon keveset mondok, ha azt írom: hálás volt. Összességében úgy látom, hogy az Istennel történő földi találkozásaimat minden esetben átszővi a magasság és mélység egyszerre való megdöbbentő megtapasztalása, mint az augusztusi

hullócsillagok életét. Nagyon erős nyomot hagynak bennem ezek az élmények. Olyan mérföldkövek, amelyekre még a halálomkor is fogok emlékezni, tudom.

-xy-

Sudoku és Zsoltár

Uram, fordítsd felém füled és hallgass meg, mert nyomorult vagyok és szegény. Őrizd meg lelkemet, hisz hozzád tartozom, segítsd meg szolgálodat, aki benned bíz. Istennem vagy, Uram, légy hozzám irgalmas! Szüntelen hozzád kiáltok. Tedd vidámmá szolgálod szívét, lelkemet, Uram, hozzád emelem. Hiszen te jóságos és elnéző vagy, Uram, és csupa irgalom azokhoz, akik hozzád kiáltanak. Hallgass meg, Uram, imámat, figyelj könnyörgő szavamra! Hozzád kiáltok a szorongatás napján, s tudom, hogy meghallgatsz.

				9				
	8	3	7			2	4	
		5	1			3		
				8	1	9	2	
	5							
	4		2		7			
	6	7	8			1	9	
4			5		3	8		
		2	9		6			7

Megtérésről, őszinteségről

Kamasz koromban Istenre gyakran úgy gondoltam, mint aki távol áll Tőlem, és a fületem hegyeznem kell, hogy hangját halljam. Azt hittem, csak úgy szeret, ha a szebbik, előnyösebb oldalamat mutatom neki. Másképp elhagy, és Nekem újra és újra ki kell érdemelnem a szeretetét. Fárasztó volt így kereszténynek lenni. Félttem, hogy elveszítem Őt, ha nem felelek meg az erkölcsi normáknak. Emiatt azonban sosem tudtam igazán önmagam lenni előtte, mert az ideálom szerepét játszottam. Ismételten elbuktam, amiért a „szeret – nem szeret” játszmát mindig előlről kellett kezdenem, hogy elnyerjem a „kegyeit”. Idővel rájöttem, hogy a játszmát igazából önmagammal

folytattam, mert Isten úgy szeret, ahogy vagyok. Anélkül, hogy bármit tennék – feltétel nélkül szeret engem. Sőt, mi több: kedvét leli bennem. Milyen egyszerűen hangzik, nem? A tudás mindig is megvolt, de a tapasztalat sokáig váratott magára.

Mi hozta a fordulatot? Az őszinteség. Tükörbe nézni, és kimondani mindazt, amit legszívesebben a szőnyeg alá sepernék. Amiről azt gondoltam, hogy szégyenkezniem kell. Ami miatt félttem, hogy elfordulnának, ha kiderülne rólam. Őszinteség elsősorban önmagammal, Istennel és egyre inkább másokkal szemben is. Az őszinteség

és igazság pedig felszabadít, mert végre önmagam lehetek. Nem mások elvárásai szerint kell játszanom az életemet, hanem igazi énemmel kapcsolatban léve végre a saját életemet élhetem. Az igazság azonban felelősség is. Olyan kérdésekre is válaszolnom kell, hogy ki vagyok én? Mit érzek? Mitől félek? Mi ad örömet? Mire vágyok? Mit akarok az élettől? Mit teszek célom eléréseért? Mit hagyok magam után másokra?

Egy képzeletbeli utazásra hívlak. Képzeld el azt a helyet, ahol a legfesztelenebbnek és legoldottabbnak érzed magad! Ahol önmagad lehetsz. Lehet ez az

otthonod, egy tisztás, hegy-
csúcs, vagy ami elsőre eszedbe
jut. Hogyan látod magad? Mi-
lyen érzések fognak el, amikor
magadra tekintesz? Öröm, féle-
lem, elégedettség, szomorúság,
meglepettség, keserűség vagy
harag? Ki vagy te ott, ezen a
helyen? Milyen kapcsolatban
állsz önmagaddal? Vállba vere-
getnéd azt a valakit, aki te

vagy? Esetleg dühösen rátámad-
nál? Vagy hátat fordítanál neki,
mert feszélyez a jelenléte?
Elképzelheted, hogy megjelenik
Isten. Lehet, hogy az Atya, a Fiú
vagy a Szentlélek alakjában.
Látsz valakit? Lehet, hogy senkit
sem látsz. Érzékeled jelenlétét?
Hogyan tekint rád az Isten? Tá-
vol vagy közel áll hozzád? Meg-
szólít vagy csendben van? Látod

az arcát, vagy inkább csak érzed,
hogyan ott van? Elbeszélgethetsz
Vele. Hallgathatod, ahogy azt
mondja neked: „Örök szeretettel
szeretlek Téged” (Jer 31,3). Le-
het, hogy mást mond. Figyelhe-
ted a szíved érzéseit... Te mit
mondanál Neki?

András Csaba SJ

Bérmálás

Megint egy szó, egy fogalom,
ami furcsa, mégis megérint va-
lahol ott benn, a lelkem mélyén,
valami közöm mégis van hozzá,
sőt ...

Majd mindannyiunkat megke-
reszteltek, és ezzel sokan úgy
voltunk, akkor mi keresztények
vagyunk, dolgunk nincs, Isten
vigyáz ránk, ez a dolga, és ezt
teljesítse is, nekünk se időnk se
kedvünk vacakolni ezzel az
Egyház dologgal. Élünk, tesz-
szük, amit akarunk, és kész.
Azután mégis valami félrecsú-
szott! És nincs kapaszkodó,
nincs segítség, még az is rúg
egyed az emberbe, akiben eddig
valamennyire megbízott.
Hol volt, hol van Isten? Miért is
nem vigyázott rám? Ja, hogy
megadta a szabad akaratot, sza-
bad döntést, és én döntöttem
eddig, nem kértem, segítsen,
csak ráhagytam?

A Bibliában van egy rész, ami-
kor arról beszél Jézus, kérjétek,
és kaptok.

No, ezt én elfelejtettem, nem
kértem, csak követeltem. Azt
meg nem szereti.

És a lelkem sebzett lett, nem
találok rá tapaszt, mert nincs
orvos, aki a lélek sebeit be tud-
ná gyógyítani. Vagy ha van,
akkor ő nem orvos, hanem cso-
datevő. Csodatevő pedig csak

egy van, Isten, és Jézust küldte el
közénk orvosként, hogy gyógyít-
son minket, ha hagyjuk. Én nem
hagytam.

*Pont annyi helyet fog
bennem jóval betölteni
a Szentlélek, amekko-
ra helyet én biztosítok
a számára. Ha egy
stampedlányit, akkor
annyit, ha egy liter-
nyit, akkor annyit, ám
ha egy akós hordónyi
helyet tisztítok meg
számára, akkor akós
hordónyi jót kapok.*

Elkezdtem templomba járni mi-
sére, és kiderült, van orvosság
sebemre, csak először nekem kell
lépnem Jézus felé, utána kérni
Őt, segítsen. Már annyi embert
meggyógyított, csak van mód az
én gyógyulásomra is.

A pap azt mondta, először ki kell
sepernem magamból minden
rosszat, gonoszsgát, és el kell
hinnem, hogy az így keletkezett
üres helyet Jézus egy küldönc
által be fogja tudni tölteni jóval,
szépséggel, békességgel és meg-
nyugvással. Kértem a papot, se-

gítsen ezen az úton, mert egyedül
el fogok esni. Teltek a hetek, és
egyre inkább sikerült megtalál-
nom magamban azokat a dolgo-
kat, amiktől meg kellett szaba-
dulnom, hogy tisztára mossam
lelkem, minél nagyobb helyet
biztosítsak benne a jónak.

Azt mondta az atya, pont annyi
helyet fog bennem jóval betölteni
a Szentlélek, Jézus küldönce,
amekkora helyet én biztosítok a
számára. Ha egy stampedlányit,
akkor annyit, ha egy liternyit,
akkor annyit, ám ha egy akós
hordónyi helyet tisztítok meg
számára, akkor akós hordónyi jót
kapok. Én az akós hordónyi vá-
lasztottam, már csak a tokai bor
miatt is, ha annak jó volt az akó,
akkor nekem is jónak kell len-
nem.

Elérkezett a nap, és egy mise ke-
retében a többi hívő előtt meg-
kaptam a bérmálás szentségét.
Hogy mi a bérmálás szentsége?
Az a pillanat, amikortól a Szent-
lélek elkezd feltölteni az akós
hordónyi megtisztított helyemet
jóval, szépséggel, békével, meg-
nyugvással és mások iránti szere-
tettel. Ez a bérmálás!

Örülök, hogy végre nekem is ré-
szem van a szeretetben.

káté

Kérni kell

Többször is elgondolkodtam azon mostanában, hogy kérni kell-e a bocsánatot, ha az ember úgy érzi, nincs irgalom arra, amit tett? „Ezt nem lehet megbocsátani, nem érdemlem meg.” Egy ilyen kijelentést az ember komolyan gondol, esetleg a szíve mélyén vágyik-e mégis a békülésre? Vagy már elítélte magát? A megbocsátás ajándékaért keményen kell dolgozni, mert adni sem könnyű, elfogadni pedig sokszor gyötrelmesen nehéz. Könnyen leírjuk magunkat: „Amit tettem, azért bűnhődni fogok, míg élek.” „A pokolban fogok égni halálom után emiatt.” „Itt a földön nincs rá bocsánatot, ezért nem is kérek érte bocsánatot, mert nem jár.” „Majd az Isten talán megbocsát érte.” Érezhető ezeknek a mondatoknak a súlya. Legtöbbször úgy hangzottak számomra ezek a gondolatok, mintha aki mondta, tudta volna: ezzel a teherrel éli le az életét, nincs mit ezzel foglalozni, így van és kész. Közben viszont éreztem, hogy nem mehetek el mellettük úgy, mintha nem kéne ezen változtatni. Mert vajon érdemes-e életünk végéig cipelni olyan nehéz csomagokat, amik ezek mögött a kijelentések mögött húzódnak? Nem hinném. Szükséges-e biztatni a megbékülésre azt, aki úgy érzi, nincs számára bocsánatot, vagy a saját magáért, a kiengesztelődésért való

IMPRESSZUM

Kiadja a Mécses Szeretetszolgálat
Magyar Börtönpasztorációs Társaság
Felelős kiadó: Vagner Mihály
2600 Vác, Migazzi tér 1.
mecsesbp@gmail.com
mecses.vaciegyszeghazmegye.hu

imádságra? Igen, hisz az önvád meg tudja nyomorítani az embert. Minden bűn gyökere a magunk felé fordulás, a távolság vétele Istentől, mikor úgy döntünk, majd mi, nélküle, és nem tartunk rá igényt. Az Isten számára azonban nem az a kérdés, mekkora a bűnöm, sokkal inkább az számít neki, van-e bennem elég bizalom elfogadni Tőle a felkínált tiszta lapot Van-e annyi bátorságom és alázatam amivel el tudom kezdeni járni a megbocsátás útját, a folytatást pedig kezeire bízni?. Az imádság párbeszéd, élő kapcsolat Istennel, melyben bármit elmondhatunk Neki. Azt is, ha úgy érezzük, nem várhatunk bocsánatot. Talán lehet ez az első, az alapozó tárgy a megbocsátás "iskolájában": elmondani mi nem megy, és kérni, nyissa meg a szívünket, tegye erőssé bizalmunkat benne! Hinnünk kell a bocsánat elfogadásához, hogy az Atya nem vonja vissza, amit ígért, nem mondja, hogy mégsem úgy gondolta, mit is képzelünk magunkról. Az Istentől olyan távol áll ez a gondolkodás, sokszor talán nem

is értjük emberi kereteink között. Mégis érdemes munkálkodnunk napról-napra, hogy megszabaduljunk azoktól a gondolatainktól, melyek elhítetik velünk, hogy nem érünk semmit. Teréz anya mondja, hogy „*Mai világnak legnagyobb betegsége az az érzés, hogy senkinek sem kellünk, senki sem törődik velünk, és hogy mindenki által elhagyottak vagyunk.*” Ennek a "betegségnek" a gyógymódja, hogy Jézusra emeljük szemünket a nehéz percekben, aki barátságáról, szeretetéről biztosított bennünket. Benne nem kell csatlódnunk.

Seidel Nóra

Mégis érdemes munkálkodnunk napról-napra, hogy megszabaduljunk azoktól a gondolatainktól, melyek elhítetik velünk, hogy nem érünk semmit.

Novemberi imaszándékunk

Urunk, Istenünk, légy az életünk középpontja!

Jézus ezt felelte neki: Ha ismernéd Isten ajándékát, s azt, aki azt mondja neked: Adj innom, inkább te kértél volna tőle, s ő élő vizet adott volna neked. Uram – mondta erre az asszony –, hiszen vödröd sincs, a kút pedig mély. Honnan vehetnél hát élő vizet? Csak nem vagy nagyobb Jákob atyánknál, aki ezt a kutat adta nekünk, s maga is ebből ivott a fiaival és állataival együtt? Jézus azt mondta neki feleletül: Aki ebből a vízből iszik, újra megszomjazik. De aki abból a vízből iszik, amelyet én adok, az nem szomjazik meg soha többé, mert a víz, amelyet én adok, örök életre szokellő vízforrás lesz benne. (Jn 4,10-14)

